

ע"פ (באר שבע) 17217-05-24 - שחר אלוש נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

02 יולי 2024
ע"פ 17217-05-24 אלוש נ' מדינת
ישראל

לפני כבוד השופט הבכיר,
אליהו ביתן
כבוד השופטת, טל לחיאני
שהם
כבוד השופט יואב עטר

המערער: שחר אלוש
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ובא-כוחו,

ב"כ המשיבה, עו"ד עמית גינת

פסק דין

במסגרת הסדר טיעון בין התביעה למערער, הוגש נגד המערער כתב אישום מתוקן המתאר כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו המערער והמתלוננת מכרים כחודש ימים והמערער חזר אחרי המתלוננת והיא לא נענתה לחיזוריו. ביום 25.07.22 בסמוך לשעה 11:15, המתלוננת הבחינה במערער מחלון ביתה ויצאה לחדר המדרגות בבניין כדי לתעד את הגעתו לביתה. באותו מעמד, תוך כדי שהמתלוננת מתעדת את המערער בטלפון שלה, המערער אמר לה "שלום לך אנחנו צריכים לדבר" ותקף אותה בכך שחטף את הטלפון הנייד מידה.

במסגרת הסדר הטיעון הצדדים הסכימו שהמערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בהתאם, ויטלו עליו מאסר על תנאי והתחייבות שלא לעבור עבירה, לפי שיקול דעת בית המשפט. ואכן, המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 בחוק העונשין התשל"ז-1977, ובית המשפט קיבל את המלצת הצדדים לעונש והטיל על המערער 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מכל סוג שהוא, והתחייבות להימנע מעבירה בסך 4,000 ₪ שלא יעבור העבירה בה הורשע או כל עבירות אלימות מכל סוג.

ב"כ המערער איננו טוען דבר נגד החלטות בית המשפט קמא. טענתו היא שבעקבות הרשעתו בדין בתיק מושא הערעור, בקשתו להוציא רישיון נהיגה לאוטובוס ולאמבולנס נדחתה על ידי משרד הרישוי. הוא לא היה מודע לעובדה שהרשעתו בדין תביא לדחיית בקשתו ולכן לא ביקש לבחון את ביטול הרשעתו. וכעת משהדבר התברר לו הוא מבקש לבטל את גזר הדין ולהחזיר את התיק לבית משפט השלום על מנת שבקשתו לביטול הרשעתו בדין תיבחן.

ב"כ המשיבה ציין שגזר הדין אימץ את המלצת הצדדים על פי הסדר הטיעון, והמערער היה מיוצג בהליך והסכים להסדר ובנסיבות אין מקום לבטל את גזר הדין.

לאחר שקראנו את החומרים הנוגעים לענין ושמענו את טיעוני הצדדים החלטנו לדחות את הערעור.

הערעור שלפנינו חריג מבחינה זו שאין בו טענה נגד הכרעת הדין או גזר הדין של בית המשפט קמא, ובכל זאת הסעד המבוקש בו הוא ביטול גזר הדין והחזרת התיק לערכאה הדיונית.

עקרונית, במקרים חריגים ויוצאי דופן במיוחד, ניתן להגיע לתוצאה כזו, אלא שנסיבות מקרה זה אינן מצדיקות היענות לבקשת המערער.

אמנם ב"כ המערער טוען כי אין בפי המערער טענה נגד הרשעתו בדין ונגד העונש שנקבע לו, אולם, הליך הערעור החל בכך שהמערער הגיש בעצמו ערעור, די מפורט, בו המערער כפר באשמה שיוחסה לו, הציג את האירועים באופן שונה מזה שמתואר בכתב האישום, וטען כי הודאתו באה כרצון טוב לסיים את ההליך ולהימנע מבזבז זמנו היקר של בית המשפט; וטען נגד הרשעתו ונגד העונש שהוטל עליו. כך שבניגוד לתמונה שהודעת הערעור מנסה להציג אין המדובר במי שמקבל אחריות מלאה על מעשיו ומצר עליהם.

די בכך כדי לדחות את בקשת המערער.

מעבר לכך, טענתו המרכזית של ב"כ המערער טומנת בחובה בעצם טענה לכשל בייצוג, ובנסיבות היה על ב"כ המערער להציג לבית המשפט את עמדת סנגורו הקודם של המערער (ראה מיני רבים ע"פ 1779/22 אביעד משה נ' מדינת ישראל (18.6.23)). גם מחדל זה מצדיק דחיית הבקשה.

מעבר לאמור, דחיית הערעור מוצדקת גם לגופו של ענין.

רשות הרישוי מוסמכת, על פי תקנה 15 ב' בתקנות התעבורה, לסרב למתן תעודה למי שיש לגביו "רישום במרשם הפלילי של הרשעה, בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע מתן תעודה או חידושה, אלא אם כן חלפו שבע שנים מתום ריצוי העונש על העבירה האמורה או מיום מתן גזר הדין...". וכן

לסרב למתן תעודה כאמור למי שהוגש נגדו כתב אישום על "עבירה פלילית אשר לדעת הרשות יש בה כדי לפגוע ביכולתו לעסוק על פי התעודה".

כפי שניתן לראות, ההרשעה בדין איננה תנאי לסמכות רשות הרישוי לדחות בקשה לרישיון ציבורי והרשות מוסמכת לדחות בקשה כזו גם ללא הרשעה בדין, כך שביטול ההרשעה במקרה זה איננו נדרש למניעת עוול למערער.

יוזכר שהמערער רשאי לתקוף את החלטת הרשות בדרך המנהלית המקובלת.

נוכח כל האמור, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ו
סיוון תשפ"ד,
02/07/2024 במעמד
הנוכחים.

אליהו ביתן, שופט בכיר
טל לחיאני שהם,
שופטת
יואב עטר, שופט